

10. FEJEZET

» 66 « Így értem férfivá. Mindjárt fényes helyzetem lett a kikötőben és az osztrigakalózok között. Ügy tekintettek, mint jó barátot, akire mindent rá lehet mondani, de azt nem, hogy gyáva. És valahogy úgy történt, hogy mindent attól a naptól kezdve értem el, amikor ott ültem a kikötőcölöpön, az Oaklandi-öböl partján és kialakítottam új életfilozófiámat: egyáltalán nem törődtem a pénzzel. Azóta senki sem tartott szűkmarkúnak, sőt nem egy jó emberemet aggodalommal töltötte el, hogy milyen könnyelműen szórom a pénzt.

Annyira lemondtam a régi takarékoságomról, hogy hazazüzentem anyámnak, hívja át a szomszéd fiúkat, és adja oda nekik valamennyi gyűjteményemet. Soha még csak nem is érdeklődtem, melyik fiú melyiket kapta. Férfi voltam, és félresöpörtem mindent, ami gyerekkoromra emlékeztetett.

Tekintélyem egyre nőtt. Amikor híre futott az öbölben, hogy Francia Frank megpróbált elsüllyeszteni a bárkájával, de én ott álltam a Dáridó fedélzetén kétcsövű puskával a kezemben, lábammal kormányozva, a fegyvert nekiszegve és kényszerítve, hogy behúzza vitorláit és odébbálljon – a környéken azt kezdték beszélni, hogy fiatalságom ellenére van bennem valami.

És én egyre mutogattam, hogy mi van bennem. A Dáridó néha nagyobb rakománnyal tért vissza, mint bármelyik másik kétszemélyes hajó. Megesett, hogy messze beveztünk

az alsó öbölbe, és az én hajóm volt az egyetlen, amelyik még napnyugta előtt visszatért az Asparagus-sziget kikötőjébe. Egy csütörtök este azon versenyeztünk, hogy ki ér be elsőnek, és én kormány nélkül legelsők hoztam be hajómat, és lefölöztem a péntek hajnali piacot. Egyszer meg csupán orrvitorlával hoztam be a hajómat a felső öbölből, mert Scotty elégette a fővitorlám. (Igen, Scotty volt, ugyanaz, akivel a Lomhán az a kalandom történt. Pók után az ír következett, majd Scotty került a Dáridóra, az ír helyébe.)

» 67 «

De mindaz, amit a tengeren véghezvittem, csak félig számított. Mindent betetőzött az, hogy jó pajtás voltam a szárazon, itattam őket, mint egy férfi. Kezdték úgy nevezni, hogy „az osztrigatelepek fejedelme”. Nem is sejtettem, hogy egyszer eljön az az idő, amikor az egész Oaklandi-öböl, amelynek erkölcsi eleinte annyira megbotránkoztat engem, az én viselt dolgaimon fog felháborodni.

De az élet mindig szoros kapcsolatban állt az ivással. A kocsmá a szegény ember klubja. A kocsmá gyülekezőhely. A kocsmában adtunk egymásnak találkozót. A kocsmában ünnepeltük meg szerencsénket és sirattuk bánatunkat. A kocsmában ismerkedtünk össze.

Hát elfeledhetem valaha is azt a délutánt, amikor első ízben akadtam össze az „öreg” Karmossal, Nelson apjával? Akkor is az Utolsó alkalom ivójában ültem. Johnny Heinhold mutatott be egymásnak bennünket. Már magában az, hogy az „öreg” Karmos Nelsonnak az apja, éppen eleget mondott nekem. Az övé volt az Annie Mine dereglye. Azt reméltem, egyszer bekerülhetek a legénységébe. És milyen regényes külseje volt! Kék szemű, szőke, tagbaszakadt vízi isten, magas kora ellenére is csupa izom. Bejárta a régi vad hajós időkben az összes tengereket, szolgált valamennyi náció hajóján.

Sok különös történetet hallottam már róla, és távolról valósággal imádtam. Végül is a kocsma volt az, ami összehozott bennünket. De ismeretségünk még így sem nőtt volna túl a kézszerításon és egy-két szón – közismerten szűkszavú volt az „öreg” –, ha nincs ott az ivás.

– Igyunk egyet – mondtam hirtelen, rövid hallgatás után. Miközben megittuk sörünket, minthogy én fizettem természetesen, kénytelen volt meghallgatni és elbeszélgetni velem. És Johnny, mint tapintatos házigazda, ügyes megjegyzésekkel fűszerezte és vitte tovább a beszélgetés fonalát. Persze miután megittuk az én sörömet, Nelson kapitányon volt a rendelés sora. Ez még jobban megoldotta nyelvünket, úgyhogy Johnny kiléphetett a beszélgetésből, hogy más vendégekkel törődjön.

» 68 «

Minél többet ittunk, Nelson kapitány meg én, annál jobban összebarátkoztunk. Megértő hallgatót talált bennem, aki a könyvek révén ugyancsak sokat tudott a hajóséletről. Emlékezetében újra átélte ifjúkori vad napjait, és sok furcsa történetet tált fel azon az áldott nyári délutánon, miközben fel-felhajtottunk egy-egy pohárral. És megint csak John Barleycorn tette lehetővé, hogy azt a hosszú délutánt ezzel a vén tengeri farkassal töltssem együtt.

Johnny Heinhold titkon figyelmeztetett a pulton keresztül, hogy kezdek becsípni, most már jó lesz „vágásokat” rendelni. De amíg Nelson kapitány teli pohárral ivott, tiltotta a büszkeségem, hogy én „vágást” rendeljek. Meg kellett várnom, amíg ő elkezdte, s csak őutána kértem én is. Ő, amikor az érzékeny, meleg búcsúra került a sor, olyan részeg voltam, mint a csacsi. De megvolt az elégtélelem, hogy az öreg Karmos éppúgy berúgott, mint én. Ifjúi szerénységem nem engedte, hogy azt higgyem, a vén tengeri kalóz még részegebb, mint én.

Később hallottam Póktól, Pattól, Hallgatagtól, Johnny Heinholdtól és másoktól, hogy az öreg Karmos szeret engem, csupa jót beszél rólam. Ami annál figyelemre méltóbb, mert mindenki durva, veszekedős öregembernek ismerte, aki sohasem szeretett senkit. (Gúnyneve, a Karmos is onnan ered, hogy dührohámában össze szokta karmolni az ellenfele képét.) És lám, barátságát kizárólag John Barleycornnak köszönhetem. Ezt az esetet is csak azért mondtam el, hogy bemutassam az egyikét John Barleycorn sokféle fogásainak, szolgálatainak, csalétkeinek, amelyekkel meg szokta nyerni a követőit.

» 69 «

